

Çocuk ve Küçük Fok

Aysel Banu YAVUZAL

Çocuk ve Küçük Fok

Aysel Banu YAVUZAL

Parlak bir cumartesi sabahı, çocuk sarı yağmurluğunu ve kırmızı lastik çizmelerini giydi. Bez çantasını kaptı ve evinin yakınındaki kumsala koştu. Okyanus yumuşak, fısıltılı bir sesle kıyıya vuruyordu ve kum şeker gibi parlıyordu. Kıyıyı keşfetmeyi, deniz kabukları aramayı ve dalgaları izlemeyi çok severdi. Bugün onu özel bir şey bekliyordu.

Kum tepelerinin yanından geerken kumun zerinde kk gri bir ekil fark etti. Sessizce yaklařtı ve kolundan byk olmayan kk bir fok yavrusu grd. Benekli tyleri parlak ve ıslaktı, kocaman kara gzleri uykulu uykulu kırpıyordu. Fok kıpırdamadı; sadece serin kumun zerinde sessizce dinlendi. ocuk fısıldadı: "Merhaba, kk. İyi misin?"

Çocuk, Tom Dede'nin ona söylediklerini hatırladı: Foklar bazen dinlenmek ve ısınmak için kumsala çıkar. Güçlerini toplamak için sessiz, güvenli yerlere ihtiyaçları vardır. Çocuk etrafına bakındı. Kumsal şimdilik boştu ama yakında ziyaretçiler gelecekti. Birinin çok yaklaşıp küçük foku korkutabileceğinden endişelendi. Kalıp onu gözetlemeye karar verdi.

Tam o sırada en iyi arkadaşı Maya kumsaldan aşağı koşarak geldi. Yeşil kapüşonlusunu giymişti ve sanat malzemeleriyle dolu kırmızı sırt çantasını taşıyordu. "Ne buldun?" diye sordu, sonra foku görünce soluğu kesildi. "Aa, çok tatlı!" Çocuk, fokun alana ve sessizliğe ihtiyacı olduğunu anlattı. Maya başını salladı. "Herkes'e uzak durmalarını söylemeliyiz," dedi.

Çocuk ve Maya foktan biraz uzakta oturup insanların gelişini izledi. Havlayan bir köpekle bir aile yanlarından geçti ve fok ürkerek başını kaldırdı. Çocuk ayağa kalktı ve kollarını salladı. "Lütfen geri durun!" diye seslendi. "Fok dinleniyor!" Aile başını sallayıp uzaklaştı. Ama daha çok insan geldi ve çocuk daha iyi bir plana ihtiyaçları olduğunu anladı.

Maya kırmızı sırt çantasının fermuarını açtı. "Boyalarım, kâğıtlarım ve kalemlerim var," dedi. "Tabelalar yapalım!" Çocuğun gözleri parladı. Tabelaları sabitlemek için denizden sürüklenmiş odun parçaları ve yassı taşlar buldular. Maya büyük, kalın harflerle yazdı: "FOK DİNLENİYOR - LÜTFEN SESSİZ OLUN." Çocuk, kocaman kara gözleriyle küçük fokun resmini çizdi.

Daha fazla tabela yaptılar: "FOKLARA ALAN VERİN," "KUMSALIMIZI KORUYUN" ve "NAZİK OLDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜRLER." Her tabela renkli ve anlaşılırdı. Çocuğun çilli yüzü gururla ışıldadı. "Bunlar herkesin anlamasına yardımcı olacak," dedi. Tabelaları fokun etrafında geniş bir çember şeklinde, insanların çok yaklaşımadan duracakları kadar uzağa yerleştirdiler.

Tam o sırada Tom Dede hasır şapkası ve lacivert kazağıyla kumsaldan aşağı yürüyerek geldi. Tabelaları görünce gülümsedi. "Aferin size, çocuklar," dedi. "Fokların korunmuş dinlenme yerlerine ihtiyacı vardır. İyi bir şey yapıyorsunuz." Fokların dinlenmek için sık sık aynı kumsala döndüğünü, bu yüzden orayı güvenli ve sessiz tutmanın önemli olduğunu söyledi.

Daha çok ziyaretçi geldi ve tabelaları okudu. Gülümseyip başlarını salladılar, seslerini alçak tuttular. Bazıları uzaktan fotoğraf çekti. Küçük fok gözlerini kapattı ve huzur içinde dinlendi. Çocuk mutlu hissetti. Arkadaşı Maya onunla çak yaptı. "Başardık!" diye fısıldadı. Kumsal sakindi ve fok güvendeydi.

Çocuk bazı insanların hâlâ tabelaları görmediğini fark etti. Bir fikri vardı. "Bir ziyaretçi bilinçlendirme kampanyası yapalım," dedi. "Herkes foku ve onu nasıl koruyacaklarını anlatabiliriz." Maya kabul etti. Küçük el ilanları yapıp insanlara verdiler ve fokun neden alana ihtiyacı olduğunu anlattılar. İnsanlar dinledi ve yardım etmeye söz verdi.

Güneş batmaya başladı ve gökyüzünü pembe ve altın rengine boyadı. Küçük fok kıpırdandı ve başını kaldırdı. Kocaman kara gözleriyle çocuğa baktı, sanki teşekkür eder gibiydi. Sonra yavaşça suya doğru kıvranarak ilerledi. Çocuk ve Maya, fok dalgalara dalıp yüzerek uzaklaşırken usulca sevindiler. Fok güvende ve mutluydu.

Tom Dede elini çocuğun omzuna koydu. "Bugün harika bir şey yaptın," dedi. "Küçük bir foku korudun ve başkalarına kumsalımıza özen göstermeyi öğrettin." Çocuk gurur duydu. Kıyıdaki yaban hayatına özen göstermenin, hayvanlara kendi alanlarını tanımak ve okyanusla iyi arkadaş olmak anlamına geldiğini biliyordu.

Ertesi gün çocuk ve Maya daha fazla tabela yapıp kumsal boyunca yerleřtirdiler. Hatta "Fokların Dostları" adında küçük bir kulüp bile kurdular. Başka çocuklar da katıldı ve dinlenen foklar için kumsalı temiz ve sessiz tutmaya söz verdiler. Çocuk kuma bir tabela çakarken sarı yağmurluđu rüzgârda dalgalandı.

Haftalar sonra çocuk kumsalda dinlenen başka bir fok gördü. Bu kez insanlar uzak durdu ve tabelaları okudu. Fok huzur içinde uyudu ve çocuk gülümsedi. Kampanyasının işe yaradığını biliyordu. Kumsal, foklar ve okyanusu seven herkes için daha güvenli bir yerdi.

Çocuk sık sık küçük foku düşündü. Onun derin mavi denizde mutlu mutlu yüzdüğünü umdu. Yardım ettiği için sevindi. Arkadaşları ve Tom Dede'yle birlikte kumsalı korumaya devam etti. Her fok gördüğünde, sessiz ve güvenli yerlerin tüm canlılar için önemli olduğunu hatırladı.

Böylece çocuk, küçük bir insanın bile büyük bir fark yaratabileceğini öğrendi. Tabelalar yaparak ve haberi yayarak küçük bir foku ve onun yuvasını korumaya yardım etti. Okyanus hepimizin dostudur ve biz de okyanusun iyi dostları olabiliriz. Çocuk gülümsedi ve kıyıdaki bir sonraki maceraya hazırды.